

Latvian

№ 23 • 1964

- Nu, kā svežas?

- Kā redzi, plēšamies pušu!
A. Stankeviča zīm.

Brunniecības beigas

«Gulošu nesī!» — devīze sēna un
jauka,
Bet pie mums darbā lozungis ir
cits.
Kud es guļu, mani par slīņķi sauku
Un sīt, un sīt, un sīt.

Starpība

Kud vadzis pilns, tas nolust var,
Bet tikai reizi vienu.
Vien dažu viru
vina gars
Lauž reizes trīs pa dienu.

Superpieklājība

Reiz Iztoponim priekšnieks burgs
Ar kāju iespēra pa diezgan mikstu
vietu.
No bailēm Iztoponis stostidamies
sarkst:
«Vai m-m-mikstums nebija par
cietu?»

A. PLAUDIS

Kur isti?

«Mani vienmer trauksme kuis!»
Dārdoša dzejā kāds saka.
— Atļausit jautāt, cienījamais:
Vēderā,
Sirdī
Vai makā?

U. Mežavīlka zīm.

— ES JUMS KĀDREIZ IESNIEDZU RACIONALIZĀCIJAS PRIEKŠLIKUMU, KĀ MODERNIZĒT ZIRGU TRAMVAJU.
— PIENĀKS LAIKS, IEVIESISIM.

GARANTIJU UZ GARANTIJU!

Autoritatīvi literatūrzinātnieki ir pierādījuši, ka satīriķis arī esot cilvēks. Tāpēc nav ko brīnīties, ka pašā svētku priekšvakarā Kursis tā apskauda savus darba kolēģus: viņi galavojā laikraksta svētku numuram dzīvespriecīgus teļojumus par darba pirmrindniekiem, jauniem produkcijas veidiem, kuru ražošanu apguvuši šie rūpniecības darbarūki, par sasniegumiem zinātnē, tehnikā utt.

Bet lūk, satīriķim Kursim uzdots sagatavot feļetonu par rūpnīcu, kas nepilda plānu. Tā teikt, viņam medus muca jāielej karote diezgan pazīstamas smērvielas. Vai tad kritiķas asumiem nepietīktu pārējo dienu?

Tā nu sež Kursis pie rakstāmgalda un jau kuru reizi gausi parlasa to rūpnīcu nosaukumus, kuras nav izpildījušas gada ceturksņa plānu. Te pēkšņi viņa seja sak starot...

Jā, feļetons bus, svētku feļetons. Un tieši par uzdoto tēmatu

Tanī pašā diena pacīlātā garastāvoklī Kursis ziņoja kolēģiem par savu velksmi:

— Uzrakstīju! Te ir tā slavas dziesma par darbnīcu, kura nepilda plānu.

— Saprotam, kādu slavas dziesmu piednas tu esi sadzejojis, — atbildēja kolēģi.

— Soreiz nu gan nebūšu atlaidņojis savu cerības, — smēja Kursis. — Bez piedņām, bez izsmieklā ēnas, bez neviena ironiķa mā

jiena. Es viņus aicinu arī turpmāk neatkāpties no iekarotajām pozīcijām. Aicinu uzņēmumus, kurus apkalpo šī darbnīca, aktīvi atbalstīt darbnīcu tās turpmākajā cīņā par plāna neizpildi un galu galā plāna izpildes procentu samazināt līdz nullei.

— Nelabojams jokdarlis, — smējas biedri. Bet viens, iegrūdlis Kursim dunku sānā, izsaka aizdomas, vai tikai viņa garaspējas ncesot ietekmējis kritiens no motocikla.

Tāču Kursis nezaudē pašpalāvību.

Visgardāk smējas tas, kas smējas pēdējais, — viņš mierīgi atbild, — un es ceru, ka tas būs mūsu lasītājs, jo viņš, izlasījis feļetonu līdz galam, sapratis, ka es rakstu par garantijas remonta darbnīcu. Skaidrs? Vārdu sakot, es cinos par to, lai tuvākajā nākotnē garantijas remonta darbnīcas darba trūkuma dēļ vispār vajadzētu likvidēt.

— Nu tu, draugs, esi paršāvis pār svitru! Vai tā var?

Ne tikai var, bet arī vajag! — Kursis rekarsa. — Patī dzīve to ir pierādījust. Cik apļu jau apīdojuši mūsu kosmonauti! Un ik reizi viņi ziņo: «Aparatūra darbojas nevainojami.» Nav bijis gadījuma, kad kosmonautam vajadzētu zņot: «Nedarbojas tālre un tāds aparāts. Steidzami komandējlēt uz orbitu ga-

rantijas remonta meistaru!» Varbūt teiktis, ka tāds gadījums ir bijis?

— Nav bijis un nebūs.

— Redziet nu! Bet radioaparāts vai, teiksim, tas pats ledusskapis pēc savas konstrukcijas ir nesalīdzināmi vienkāršāks par kosmosa kuģa aparātūru. Kāpēc tad, pērkot televizoru vai radloļu, mēs tūdaļ biociņā pierakstām garantijas remonta darbnīcas adresi un telefona numuru? Ir jau labi, ka ir tāds garantijas laiks, kad remontē bez maksas. Bet vēl labāk būtu, ja remontēt vispār nevajadzētu. Lūk, kāpēc es priecājos par to, ka garantijas remonta darbnīca nav izpildījust plānu. Tas nozīmē...

— Visiem jau ir skaidrs, ko tas nozīmē, — feļetonista dedzīgo runu pārtrauca atbildīgais sekretārs. — Atbalstām tavas «slavas dziesmas» ideju, nes uz mašīnrakstītāju istabu!

Kursis starodamš uzrunāja labāko mašīnrakstītāju:

— Lūdzu manu feļetonu pārrakstīt ar jauno mašīnu! Tāt ir skaidstāki burti.

— Ar lielāko prieku, biedri Kursi, bet, dteimžol, jauno mašīnu jau aizvakar nodevām garantijas remontā.

C. MELAMEDS

Atklāta vēstule Trimpum — seno latviešu dievam

Godātais Trimpu, Tu esi man parādā mucu miestīpa. Lūdzu, nerauc bargi savu dievišķo pieri un nesūti mani pie Joda! Viņš par šo lietu neko negrib zināt un trimpotas, ka neesot valnīgs.

Kas tad isti noticis? Atceries, nesen Tu rādījies man sapnī un teici: «Dzejniek Putroni, uzraksti kino-scenāriju, kas būtu veltīts komponistam un dievčārim Artūram Salakam, bet par honorāru nopērc sev mucu miestīpa!»

Man šī ideja iepatīkās, es atcerējos visu, ko zinu par Salaku, un uzrakstīju scenāriju. Te tas ir:

1. aina

Sapulī brēkdams guļ mazs puīšelis. Apkārt šūpulim, rokas salīkuši, stāv dievi — Trimpus, miļā Māra un Čsiņš.

TRIMPUS: — Šitas puīšelis ir Artūrs Salaks.

MILĀ MĀRA: — Viņš dienās būs komponists un krietns cilvēks.

ČSINŠ (piekrīzdams māj un krečkšīna).

2. aina

Artūrs Salaks izaudzis par staltu jaunekli, staigā koklēdams un dancodams. Viņu laipnīgi vēro dievi — Trimpus, miļā Māra un Čsiņš.

TRIMPUS: — Skaties, kāds zīkeris!

MILĀ MĀRA: — Viņš ciliģi komponē dievturu draudzēl dziesmas.

ČSINŠ (piekrīzdams māj un krečkšīna).

3. aina

Artūrs Salaks ir skolotājs un māca bērņus labos

tikumos. Viņu laipnīgi vēro dievi — Trimpus, miļā Māra un Čsiņš.

TRIMPUS: — Kas to būtu domājis — Salaks kļuvis par skolotāju padomju skolā!

MILĀ MĀRA: — Cik progresīvi vārdi viņam mūlē, cik dedzīgi viņš runā par jaunās dzīves celšanu! Tikai sejs viņam tāds kā skābens...

ČSINŠ (blīstina acis un krečkšīna).

4. aina

Artūrs Salaks lēnīgi sēž zem ābelītes. No Rāmavas svētajām birzīm atskrien vējiņš un glauz viņa pieri. Pastnieks pasniedz Salakam pensiju. Dievi sačukstas.

TRIMPUS: — Tā nekās, astondesmit rubliši...

MILĀ MĀRA: — Aiziedams pensijā, viņš kļuvis vēl cēlāks!

ČSINŠ (piekrīzdams māj un krečkšīna).

...Iss, bet, kā man šķiet, talantīgi uzrakstīts scenārijs. Un tomēr kinostudija manu gara darbu noraidīja un honorāru nemaksāja, jo ceturta aina nepavisam neatbilstot patiesībai.

Iepazīnies tuvāk ar lietas apstākļiem, sapratu, ka iebildumi ir pamatoti. Val Tu, godātais Trimpu, vari iedomāties, kādai jābūt ceturtajai aīnai? Briesmīgi, es Tev saku!

Tiklīdz Salakam piešķirta pensija, viņš kļuvis pavisam cits cilvēks. Nekādas lēnīgas sēdēšanas zem ābelītes, nekāda vējina no svētajām Rāmavas birzīm. Uz

ekrana parādās vīrs ar naidā zvērojošām acīm un cirvi rokā. Ko viņš dara? Uz kāpi bēniņos un izlauž kalma — dzīvoklim griestus. Tad, sātaniski smiedamies, sagāž dzīvokli lielu atkritumu kaudzi. Kāpēc?

Tālāk seko vēl negantākas izdarības. Ieraudzījis, ka viņa mēlā apsējusī sarkano plonciņas kaklautu, nīknaļs vīrs sagrāb bērņu alz matiem un nežēlīgi sit. Pēc piekaušanas viņš meitenīti izgrūž pa durvīm. Atskan ķērciens: «Vācijas prom no mājām!»

Un to visu dara komponists, pensionētais skolotājs Artūrs Salaks! Kāpēc?

Protams, tik briesmīgas ainas kinoteātros rādīt nevar, jo skatītāji brēkdami mūks no zāles ārā. Tā nu mans scenārijs, dievamžēl, jāmet papīrgrozā. Bet kas maksās mucu miestīpa?

Sākumā domāju, ka to darīs Jods. Viņam, kā zināms, jāatbild par visām nelietībām, kas notiek pasaulē. Nekā! Joda kanceleija man atsūtīja noraidošu atbildi:

«1. Par tik zemisku rīcību kā bērņa piekaušana un kalma dzīvokļa piegānīšana es neatbildu.

2. Kas attiecas uz mucu miestīpa, tad to lai maksā scenārija pasūtītājs Trimpus!»

Pekles parzinis Jods.»

Kā redzi, Tev, godātais Trimpu, gribot negribot vajadzēs gādāt par miestīnu. Solīts paliek solīts!

Patiesi Tavš

PUTRONIS,
dzejdaris un scenārists

— TAS VIŅŠ TACU IR KRISTĪTS! CŌCĪBA, VAIRĀK NEKASI!

I. Melgajļa zīm.

— BŪTU JUMS ZŌBI, VARĒTU DOMĀT, KA REIMATĪS NO TIEM, BET TĀ, KHM, KHM...

G. Ciliša zīm.

EZERS TAS VAINĪGAIS...

Nolemūši sariķot peldēšanas sacīkstes, svētdienas ritā sapulcējāmies ezera krastā.

Biedri! — kad bijām jau iebraidūši ūdeni, mūs uzrunāja kolhoza fiziskās kultūras kolektīva vadītājs. — Personiskā iniciatīva, protams, ir laba lieta, bet vai šo pasākumu tomēr nevajadzētu saskaņot ar kolhoza priekšsēdētāju?...

Man nekās nav pretī, — iepazīnies ar mūsu peldēšanas plānu, kolhoza priekšsēdētājs noteica. — Pucējiet vaļā! Tikal iepriekš paziņojiet kultūras nama vadītājam!

— Apsveicami! — kultūras nama vadītāja priecīgi smadīja. — Sen bija laiks! Tomēr katram gadījumam saskaņojiet pasākumus ar ražošanas pārvaldi!...

— Kas par jautāšanu! — pārvaldes vīrs pat sašuta. — Sports taču attīsta muskuļus! Rīkojiet... Tikal, pats par sevi saprotams, informējiet rajona sporta dzīves vadītāju...

— Jūs gan esat jocīgi! — sporta dzīves vadītāji izbrīnā noplātīja rokas. — Peldiet, cik gribat! Tur nav daudz ko prātot. Protams, ja pasākums neizjauc kolhoza priekšsēdētāja ražošanas plānus.

— Ak, izrādās, tas atkarīgs tikai no manis? — uzklausījis mūsu ziņojumu, priekšsēdētājs rezumēja. — Pucējiet vaļā! Kā jau teicu, man nekās nav pretī!

Ezers, diemžēl, jau bija atzsaltis.

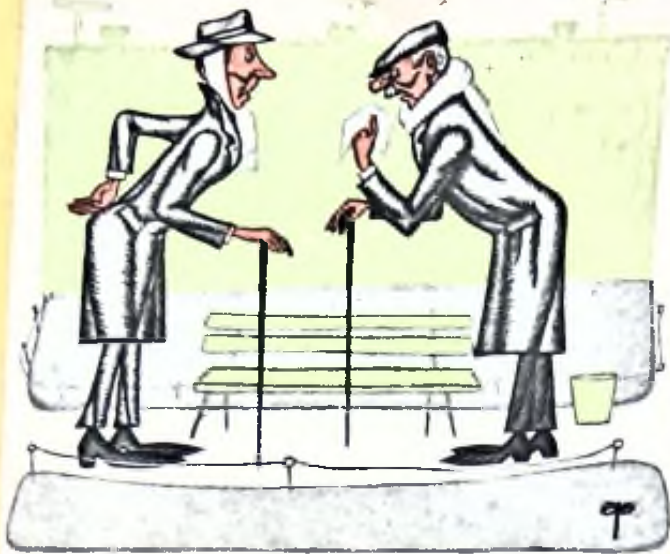
J. JUZEFS

— ATRĀDIS, AR KO SPIĒDĒTI!...

I. Melgajļa zīm.

GURKIŠI

— ES MUPAT PĀRCIETU GRIPU, PLAUSU KARSONI UN VIDUSAUSS
JEKAISUMU ...
— BET ES MĀJAS KAPITĀLO REMONTU.

E. Priedkalna zīm.

PALĪGS TŪRISTIEM

Ko apskatīt Galēnos

Ja tūrisma ceļojumā gadās būt Galēnos, noteikti neaizmirstiet apskatīt Maksima Gorkija kolhoza klubu! Tas atrodas tieši Viļānu-Preiļu ceļa malā pie vecā un kādreiz skaistā Galēnu parka.

Ar ko šis klubs ievērojams? Kaut gan klubs vēl nav uzcelts, tam jau ir diezgan gara un interesanta vēsture. Par to jums tuvāk, protams, pastāstīs pats Maksima Gorkija kolhoza priekšsēdētājs. Mēs varam atzīmēt vienīgi to, ka klubs jau divas reizes ir pieminēts literatūrā: proti, pirmo reizi «Dadža» 1963. gada 2. numurā un otru reizi — «Dadža» 1964. gada 18. numurā. Kopš tā laika klubs nav daudz mainījies, un cerams (ja tā celtniecība turpināsies līdzšinējos tempos), ka piecus sešus gadus šis vēstures pieminekļis saglabāsies līdzšinējā izskatā. Pasteidzieties to apbrīnot!

N. TOŠA

Pilsonis Patērētājs izvērija kartupeļus, izčurkstināja karbonādīti un garenski pārgrieza mazu stīngru gurķīti. Iebāza to mutē un tā arī palika, it kā rīklē būtu iegrūdis balti nokaltētu dzelonstieņu kamolu.

Taču Patērētājs bija sīksts. Pēc kāda laika aizvēris muti, viņš secināja, ka zaļgani vilzošajā burcīņā būs iebērts par daudz sāls un piparu.

— Nu es tiem rakariem parādīšu! — viņš pārskaities bubināja un, pakērtis taru ar atlikušo mēlo, devās uz rūpnīcu.

Sargs, kā jau parasts, Patērētāju caurti savai būdai tik viegli vis nelaida. Tā un tā: vai vajadzība nopietna? Ļoti nopietna, un vispār — ko tur runāt, ja pierādījums rokā!

— Vai mūsējais? — sargs piegrūda pirkstu pasniegtajam gurķītim. Tad aizgriezās pie skapiša, kaut ko ielēja, kaut kas noguldza. Pēc tam, pievērsis Patērētājam atvīlgušu skatienam, pastūma gurķīti zem ūsas:

— Labs labu nemaitā! ...

Patērētājs devās pie rūpnīcas tehnologa.

— Nu, nu, vai tik traktīr, kā jūs sakāt?

— Ņemiet un panēģiniet!

Tiklīdz gurķītis pazuda tehnologam mutē, asaru straumes tūdaļ notecēja pa valģiem kā rudens lietavas.

— Nu? — Patērētājs noprošija. — Vai jūtāt, kādu zēveli laižat tirgū?

— Neko nejutu!
— Bet jums pat asaras list!

— Kā tad, es raudu!
— Tātad pārsāļits?

— Nekas nav pārsāļits. Raudu tāpēc, ka jūs bez iemesla apvalņojat mūsu rūpnīcu ... noniecināt mūsu augstākā labuma gurķīšus.

Patērētājs gāja pie meistara, pie galvenā inženiera un tehniskā kontrollera. Viņam kļuva baigi redzot paša nodarīto pārestību, visi raudāja un šnaukājās par sava uzņēmuma nopulgošanu, par maigā gurķīša sūro apvalņojumu.

Galīgi sašļucis, Patērētājs beidzot stāvēja direktora priekšā.

— Tātad jūs sūdzaties, ka gurķīši pārsāļiti ... Hm, hm ... Bet kur jums ir pierādījumi?

— Nu, man taču te bija ... vesela burcīna ar šādiem gurķīšiem ...

— Bija ... Hm, hm ... Kur tad palika?

— Apēda ... Kamēr tik lūdzu, apēda.

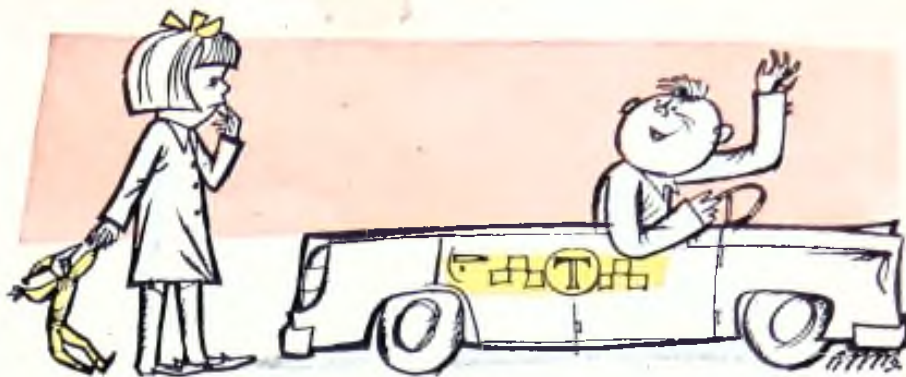
— Tātad apēda. Un ko cilvēki teica, apēduši mūsu gurķīšus?

— S ... slavēja ... raudāja un slavēja ...

Tātad konstatēsim faktu — visi bija sajūsmnāli līdz asarām! Vienosimies tā, biedri Patērētāji: jūs savu sūdzību esat stipri pārsāļijis, bet mēs šoreiz to jaunā nenemsim ... Pieņemsim, ja jūs to atsauksit.

F. RIVA

— TE REDZAMS, KA IR PAT VAIRĀK NEKĀ METRS!...
M. Muizules zīm.

— PAVIZINI MANI ARĪ!
— NEVARU, DARBA LAIKS BEIDZIES!

M. Bišofa zīm.

SĪKS PAKALPOJUMS

Nekad mūžā man nav iznācis piedalīties diplomātu rautos, bet diezin vai tur tā gādā par ievērojamām viesiem, kā par mani rūpējās mans pažiņa Runcis. Viņš nolasiņa man no acīm visu. Nopaguvu ne īsti ledomāties, ka derētu vēl kaut kas, kad Runcis to man jau piedāvāja nobaudīt. Pazīdams viņa skopo raksturu, pārdomu pilns gremoju lķru maizes, ēdu nēģišus siņepju un etika mērcē, iemetu pa konjaciņam, dzēru kafiju ar liķieri un klusībā gaidīju, kad viesmīlīgais namatēvs beidzot ļaus ko manīt, kādēļ tāda izšķērdība.

— Ja negribi būt cūka, — viņš sacīja, — tad izdari man pakalpojumu!

— Kādu? — sāku ausīties.

— Sīku, — nomierinoši temurrājās Runcis. — Tavš dzīvokļa kaimiņš, ja nemaldos, ir anatomijas pasniedzējs docents Ronis?

Piekrītoši pamāju ar galvu.

— Jauki, (tād neesmu kļūdījies! Vaj jums ir labas, draudzīgas attiecības?

Ko man bija sacīt? To, ka mēs ar Roni, vaļsirdīgi runājot, satikām apmēram tāpat kā mājas suns ar meža kaķi? Man bija pietiekams pamats domāt, ka vīns no jaukākajiem brīžiem docenta Roņa dzīve bus tas ilgi gaidītais mirklis, kad manu preparēto ķermeni viņš varēs anatomikumā demonstrēt kā uzskates līdzekli... Bet, no otras puses, ja tā pa domā, nebūtu gļiti apbēdināt arī sirsniņo un viesmīlīgo mājastēvu. Tāpēc atbildeju, ka manj un kaimiņū nevar šķirt ne ūgens, ne ūdens, ka mēs esam līkpat kā viena miesa un viena dvēsele, un tamlīdzīgi.

— Tā jau domāju, — Runcis atplauka latmīgā smaidā. — Tad klausies: lūdzu, aizrunā kādu labu vārdu par manu skuķi šim brīsonim pasniedzēja izskatā! Viņai parīt jākārto eksāmens anatomijā, un es hūtu ļoti priecīgs pat par bālu trijnieciņu!

— Vari būt mierīgs, darišu visu, kas manos spēkos! — atbildēju.

Es esmu tāds cilvēks: ja kaut ko solu, tad vārdu arī turu. Tieši tāpēc docentam Ronim noteicu ne pušplēsta vārda. Pat vairāk, dariju visu iespējamo, lai mans kaimiņš neko nenojaustu par manām sirsniņgājām attiecībām ar viņa studentes tēvu.

Pagāja dažas dienas. Biju jau visu aizmirsis. Bet tad mans kaimiņš Ronis reiz igni noburkšķēja, ka mani saucot pie tālruņa. Klausulē izdzirdu sajūsmas pilno, pat gaviļējošo Runča balsi.

— Liels paldies tev, mījo draudzīn! Tu manā laba esi izdarījis vairāk, nekā biju lūdzis. Ronis jau droši vien tev pateica, ka ielīcis manam skuķim četrinieku. Urā! Tu... tu... tu...

— Lūdzu, nepārspīle manus nopelnus attiecībā uz... — atbildeju no vistrīrākās sirds, bet Runcis neko pat dzirdēt negribēja.

— Pudele konjaka no manas puses! Liecies mierā! Tur nav ko stīvēties! Es labāk zinu, kā vajag!... Jā, — it kā starp citu viņš piemetināja, kad bija mani apklusinājis, — rit pie tā paša briesmoņa jākārto eksāmens manu priekšnieka dēlam... Klausies: Jānis Vēdzele! Atceries!!! Bet pielūko, ja viņš izkritīs, tu būsi vepris...

Kopš tās reizes Runcis mani citādi vairs nesauc.

M. CALIS

— ES NEKĀDU AVĀRIJU NEESMU IZTAISIJS. GRIBEJU TIKAI ATSTĀT TRAKTORU, BET TE JAU KOPS PAVASARA GUL SĒJMAŠINA.

E. Rušana zīm.

— — — — —
G. Bērziņa zīm.

PIESARDZĪBAS SOLIS

Pie ansambļa solista Gaļļa teradas jauns iesācējs Cirulis.

— Dzirdēju, ka jums esot brīva vieta kori. Ja es jūs ar to pārāk neapgrūtinātu, vai jūs mani nepaklausītos...

— Brīva laika, zināms, man tikpat kā nav, — Gaļlis augstprātīgi atbildeja, — bet es cienu jaunus talantus...

Un, iekārtojies ērtāk uz sētas, tas piebilda:

— Nu tad parādi arī, ko vari!

Cirulis palaida vaļā tādu trilleri, ka Gaļlis aiz sajūsmas pat spārnus sasīta. Bet tādaj viņš savaldījās un gluži vēsi pateica:

— Jā, zināmas dotības, protams, jums ir, taču vēl daudz, ļoti daudz jāstrādā un jāmācās. Tāpēc pagaidām uzņemšanai kori jūs ieteikt nevaru.

Cirulis mulsi pateicās par atsauksmi un aizlidoja.

— Kā tad tu tā! Kā tad tu tā! — sāka kladzināt Vista, kas arī bija dzirdējusi Ciruļa trillerus. — Viņš tak, tak, ļoti smuki dzied!

— Ek tu! — gaļlis atbildeja. — Kā tev šķiet, cik ilgi es būšu solists, ja Ciruli pieņems par koristu?

M. NAHIMOVSKIS

— HEI, SĒTNIĒK!

E. Rusmaņa zīm.

Mīlo «Dadzīt»!

Labā noskaņā kopā ar savu piecus gadus veco dēliņu iekāpu trolejbusā, lai puiku aizvestu uz bērnu dārzu. Kas tādās reizēs jādara ikvienam godīgam pilsonim? Skaidrs — jāiegādājas biļete. Iznēmu tīri jaunu, nesaburzītu trijnieku un pasniedzu kasieri. Bet viņas seja, naudu ieraugot, neapmierinātībā saraucas.

— Meklējiet sīknaudu! — kasiere kā skaldīt noskaldīja.

— Nav... — atvainodamās atbildēju, kad biju pārmeklējis savu maciņa visapslēptākos stūrīšus.

Kasiere sāka sirdities:

— Tā jūs te braucat caurām dienām bez biļetēm: rītos velk ārā piecniekus un desmitniekus, bet vakaros, kad kase jau nodota, plātās ar piecdesmitniekiem un simtniekiem! Un peļņu liek uz grāmatīnasi! Slīpēti putnīņ!

Kāds tikko iekāpis gados vecāks pasažieris, pēdējos kasieres vārdus padzirdējis, nekavējās dot padomu:

— Ko tur tik daudz muti dzesēt, sauciet mīlīti!

Un, Juzdama morālisku atbalstu, kasiere dimdināja tālāk:

— Būtu vismaz apkaunējušies un kāpuši ārā! Uzņāks vēl kontrole un nofotografēs, bet pēc tam pieliks pie kauna dēļa, lai visa pilsēta priecājas!

Mēs izkāpām. Kopš tās reizes ceļu uz bērnu dārzu un atpakaļ mērojam kājām.

Tas, mīlo «Dadzīt», būtu viss. Bet man ir tikai viens lūgums: ja gadījumā pie Tevis atnāk dusmīga sieva ar kasieres somu pār plecu, runā kā skaldīdama un sāk mūs apsūdzēt, izraksti viņai četras kapeikas mana honorāra vietā, jo nevēlos palikt parādniece.

Ar sīrņīku sveicienu
I. GOLOBEKA,
bijusi trolejbusa pasažiere

Sveicināts, «Dadzīt»!

Tu, bez saubām, mums piekritīsi, ka liģāks brauciens vilciņā var kļūt garlaicīgs. Lai izklaidētos, pasažieri spēlē šahu, rīcraču vai stāsta anekdotes. Bet tie ir zināmā mērā novecojuši taika kavēkļi, tāpēc bijām patīkami pārsteikti, redzot, ka dzelzceļa darbinieki meklē jaunus metodes ciņai pret garlaicību.

11. oktobrī precīz pēc saraksta Lādes stacijā plenāca Rīgas—Alojas vilciens. Mēs iekāpām otrajā vagonā, un tūlīt sākās interesanti notikumi. Tiklīdz vilciens atgāja, vagona durvis nostājās kontrolieris Sorokovs un lūdza uzrādīt biļetes. Mums biļešu nebija, jo Lādes stacijā nav kases. Līdz šim pasažieri biļetes iegādājās pirmajā vagonā, bet šoreiz to nevarēja izdarīt, jo Sorokovs stāvēja durvis, nevienu nelāida garām un pieprasīja, lai maksājam soda naudu.

Tīci, «Dadzīt», no garlaicības vairs nebija ne vēsts. Sorokovs centās, cik spēja. Viņš aizslēdza durvis un, kad vilciens apstājās pieturā, kur mums vajadzēja izkāpt, nelaida nevienu ārā, kamēr nebija no katra saņēmis trīs rubļus. Lal izvairītos no vienmuļības, Sorokovs kvītis visiem nelīdziedza. Kam gribēja, deva, kam negribēja, nedeva. Asprātīgi, vai ne?

Varbūt tu, «Dadzīt», iebildīsi, ka mums vajadzēja kāpt pirmajā vagonā. Tas visiem nebija iespējams, jo mazās stacijās vilciens pietur īsu brītiņu un no pirmā vagona daudzi kāpj laukā.

Nobeigumā mēs gribētu lūgt, lai Baltijas dzelzceļa priekšnieks b. Krasnobajevs Sorokovam izsaka atzīnību par viņa pūlēm pasažieru izklaidēšanā. Kas attiecas uz izspiestajām soda naudām, tad būtu mīļi un jauki, ja Sorokovs tās piesūti tu pēc zemāk minētajiem uzvārdiem:

A. MARDAKA,
G. MARDAKA,
l. a. «Austina» kolhoznieces

R. FOSS,
veikalvede

G. FOSS,
būvbrigādes loceklis
E. MELNUPE,
fin. nod. vadītāja
A. KALNIŅŠ,
dzelzceļa sargs

Cien. «Dadzīt»!

Pie mums Skultē ir četras ļoti iecienītas vietas, kur pudeles brāji jūtas labāk nekā mājās.

Pirmā — vispopulārākā — ir Rīgas starprajonu zvejnieku pat. b-bas 1. ēdnīca Zvejniekleimā. Tur pledzerties var jau no paša agra rīta un gulēt drikst ne tikai pie ēdnīcas durvīm, bet arī ēdnīcā.

Otrajā vietā paliek kiosks Zvejniekleima ostā. Tur gulēšanas apstākļi sliktāki, jo mazākas telpas.

Tālāk ierindojas Skultes ciema padomes dārziņš. Vasarā tur sanāksmas iespējams rīkot katru dienu, bet ziemā mazliet traucē aukstums.

Pašās beigās jāmin kolhoza «Skulte» veikals (vad. b. Priedl- te), ko sauc par «Ziedoņdārzu». Veikalā, diemžēl, gulēt nedrīkst nemaz, bet ārā nav visai ērti — stalģā daudz nedzērāju. Tomēr dzeršanas apstākļi labāki nekā mājās.

Kā redzi, «Dadzīt», mēs dzīvojam lieliski. Tāpēc, lūdzu, paziņo visiem lemetējiem, kurlem mājās neļauj dzert un kurus citur traucē kārtības sargi, lai brauc uz Skultē!

A. SKUJA
Skulte

BURBULIS

V. Zaka zīm.

— SASODĪTS, MAN TĀDA SAJŪTA, KA ES DZĪVE PA VIRSU VIEM BŪTU SLIDEĪS...

M. Ramanes zīm.

Pazistama seja

Tuvodamies trolejbusa pieturā, rinda pamānīju ļoti pazīstamu seju.

Kur gan šo cilvēku es būtu redzējis? Kas viņš tāds ir? Varbūt sen nesatīkts paziņa, varbūt kāds bijušais darba biedrs?

Nesveicināt būtu nepieklājīgi. Labi audzināts cilvēks tā nedara. Tātad jā sveicina. Bet ja nu viņš neatbild? Nokļūšu neērtā stāvoklī. Bet ja viņš mani tomēr pazīst? Pienāks vēl kājāt un jautās, kā klājas, uzsāks sarunu. Ko tad lai viņam atbildu?

Un tā es pagriezu galvu sāpus un, ar dziļdomīgu seju aizsoļojušs gar rindu, nostājos tai galā.

Kā par spīti trolejbuss aizskrēja pieturā labu gabalu garām un durvis atvērās manā deguna priekšā. Mans nodoms pavērot «paziņu» pa gabalu izjuka. Nekas cits neatlika, ierašos trolejbusā un ieņemu vietniņu pie loga. Par laimi, man bija līdzīgs avīze. Izlikos to lāsām.

Kur īsti šo tipu esmu redzējis? Lielis augums, drukns, sārtu seju, pliku pakausi... Kur esmu viņu satīcis — tik pazīstama seja! Vai tikai tas nav mūsu pārvaldes jaunais priekšnieks? Viņš pagājušajā sanāksmē man tik sirsnīgi spieda roku. Nu tikai būs ķeža... Jūtu, kāds apsēžas man blakus un iesanus nolūkojas mani. Katram gadījumam ar vienu aci iedziļinos avīzē, bet ar otru paškielēju uz kaimiņa pusi. Lai mani pārķons nosper, ja tas nav viņš! Ko nu lai iesāk? Tagad sasveicināties par vēlu. Ai, ai, ai! Par paaugstinājumu un prēmiju vairs nav ko sapņot. Jau iztēlojos, ka viņš saka manam direktoram: «Riepiņu iecelt šai amatā nevar. Viņš ir neviņa un gluži neinteliģents cilvēks...»

Neuzkrītoši paskatos atkal kaimiņā. Skatos uzmanīgi. Nē, nav vis pārvaldes priekšnieks — tam deguns strupāks, bet uzacis plānāks. Paldies dievam! Bet kas tad viņš ir? Paga, paga, tas taču jaunais arodkomitejas priekš-

sedetājs! Un es viņu nepasveici nāju! Šito kļūmi, drīz jau dalīs ceļāzmes! Jāatvainojas, katrā ziņā jāatvainojas! Hm, bet ja tas nav viņš? Arodkomitejas priekšsedētājs tā kā augumā sīkāks. Bet kur tad es šo te būtu redzējis? Pārcilāju atmiņā visus pazīšanas, darba biedrus, dažādu rangu priekšniekus, tirdzniecības pārvaldes, tautas saimniecības padomes, ministriju darbiniekus. Nēka! Varbūt esmu viņu kaut kur sastapis? Kā tad, pareizi, pie svaiņa viesības! Viņš sēdēja man pretī un visu laiku centās ar mani saskaidināt... Ak, kāds kauns — tādu tālpnu cilvēku nepazīt! Turklāt viņš esot kaut kāds tieslietu darbinieks. Mani toreiz ar viņu tik pamatīgi iepazīstināja... Nē, tas tomēr nav viņš, tas bija vecāks! Vai tikai nav kāds no mūsu pārvaldes revidentiem? Tur viens tāds sēž. Tā tikai trūka! Nē, nebūs vis. Revidenta seja esmu labi iegaumējis. Tai ir dziļmūzīme uz virslūpas. Aha, atcerejos! Tas taču manas sievas direktora vietnieks! Nu gan sievai būs ko klausīties, cik viņai nepieklājīgs vīrs...

Nākamajā pieturā man jāizkāpj. Kā lai tieku garām? Atkal ķibe! — estacū nevaru braukt tik ilgi, kamer manam kaimiņam apūķ. Te, tavu laimi, šis pieceļas un virzās uz izejas pusi. Lai izvairītos no sastapšanās, iecū arā pa pakalējām durvīm un nokļūstu tieši milicim rokās. Seko sods, un tad es eju tālāk. Eju un turpinu domāt: kas gan tas bija par cilvēku?

Pa ceļam iegriežos veikalā un ko redzu?! Aiz letes stāv viņš — vīrs ar pazīstamo seju! Tfu, sasodītā skleroze! Tas taču tikai mūsu veikala galas izcirtējs. Tfu! Atviegloti nospļaujos veļreiz un pagriežos uz izejas pusi. Bet tad apstājos. Nē, tā vis spļaudīties nevar. Man drīz būs vārda diena, un tad laba karbonāde ir zelta vērtā. Atgriežos un, laipni smaidīdams, paceļu cepuri. Esiet sveicināti, esiet sveicināti!

MIERMILIS STEIGA

— PIRMS KĀZĀM VIŅŠ PRIECĀJĀS: BOŠOT KAS IZVĀDA RĪTOS UZ DARBU!

I. Melgailja zīm.

— PIE JODA! VAI TAD TIE KAIMIŅI NEVARĒJA NOPIRKT SAUSĀKU MALKU!

N. Zvirbulja zīm.

— ŠO NEĒDISIMI TAS IR TAS KOLHOZA PRIEKŠSEDĒTĀJS, KAS TĪRUMUS AIZLAIDA KRĒMOS!

E. Osa zīm.

Latvian

Ir uzrakstīts

— Labrīt, kolēģi! Kas jauns darbā?

— Labrīt! Jūs jau esat atgriezies no komandējuma? Ir jaunumiņi, ir.

— Nu, kādi?

— Ķirīti atļaidis no darba.

— Ko?! Tik labu darbinieku!

— Mājās sācis uzvesties negodīgi!

— Ko jūs sakāt?

— Jā, jā, tā ir. Krāpji sievu.

— Nū-ū? Viņam tik jauka sieva...

— Re, kā ir — neprot savējo novērtēt! Lien, kā saka, svešā dārzā...

— Bet viņš taču uz sievietēm pat acis nepace!

— Ha, ha, klusajos ūdenos, mīļais, allaž nelabie mājā... Tā, redz, ir — aldziņu noplītē, bērņus atstāj bez maizes. Pagājušajā nedēļā grāmatvede pati savām ausīm dzirdējusi, ka sieva viņam zvīņus uz darbu un lūgusi nopirkt maizi, jo mājās neesot ne kumosīņa... ko bērņiem celt galdā vakariņās! Bet šis atrunājies ar naudas trūkumu. Nu redziet, viņam pat bērņiem nav! Te nu ir jums tas labais!

— Man gau tā neliekas. Ķirītis ir tik taupīgs, ka pat nepipē...

— Sakiet labāk: bija taupīgs. Bet tāds viņš vairs nav. Ir sācis pipēt. Pats savām acīm redzēju, ka Ķirītis vakar, no priekšnieka kabineta iznācis, Odiņam prasīja uzpipēt. Nedarbi ir kā hiēna, aprīļ cilvēku visu — ar dvēseli, kauliem un naudas makul!

— Viņš vēl ņēma papilddarbus, lai nopelnītu kādu kapeiku vairāk.

— Un tas viss tiek nolikts amoram uz altāra. Kad tā saindētā bulta cilvēku ir ķērusi, tad viņam viss vienalga.

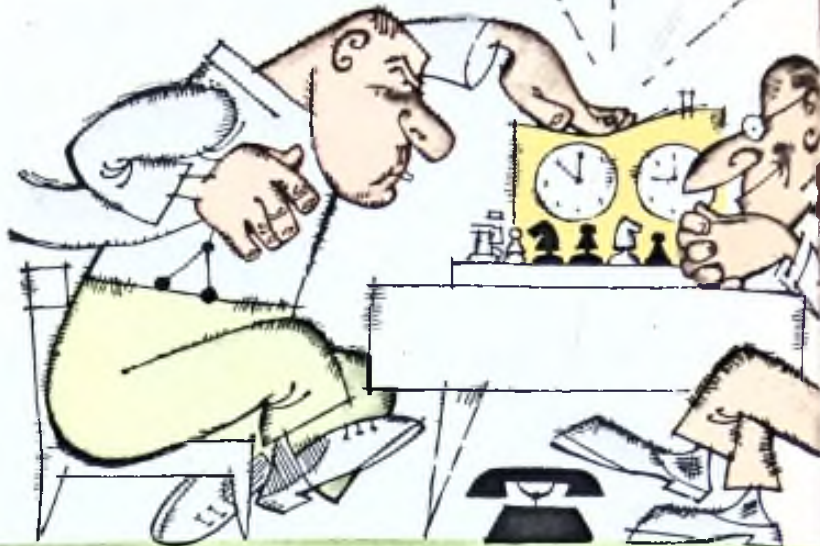
— Bet, kolēģi, cik man zināms, Ķirītis naidīgu piepeina tādēļ, lai palīdzētu māsai nopirkt kooperatīvo dzīvokli. Es neticu, ka par viņu varētu būt kaut kas tāds rakstīts!

— Lai es kaut zemē iegrimstu, ir rakstīts!

— Nav tiesa, varbūt kāds tikai izrunājis, tenkas palaidis...

— Kā nav tiesa?! Ir tiesa! Es pats par viņu uzrakstīju!... Bet tas lai paliek starp mums, vai ne?

JANINA PREDELE

Pat domādams neizdomāsi

«Arī Liepājas SMCP sacītkāšu motocikleti ne visas apmierināti ar savu stāvokli, jo sacīkstes nav sen vairs redzējuši, kādēļ arī vienu no šādiem braucējiem levizināja pa ceļu braucošā siena vuzumā, kurš tika pēc tam ievietots uz laiku slimnīcā.»

(No sabiedrisko autoinspektoru sienas avīzes)

«Mašīnai nebija nekāda vaina. Tikai tā nedarbojās.»

(No mehānika ziņojuma)

«Jā, sievai esmu bijis neuzticīgs. Bet pāri viņai neesmu darījis.»

(No paskaidrojuma biedru tiesā)

VALDIS SKUDRA

Olimpiādes ietekmes

Grib direktors pēc Tokijas,
Lai sporto visa skola,
Un bērņiem bumbu lielisku
Viņš pērk dēļ volejbola.
(Turklāt pēc spēlēm Meksikā
Pat tiklu gādāt sola!)

Ar gulēšanu laulātie
Vairs ritus neizniekos,
Jo agri vajag celties tiem,
Kas nodzen taukus liekos.
(Un sieva citā hanteles,
Bet vīrs steigdz ķēķi iekost!)

Pat pašu māju Džeks un Bobs
Dod solījumus skaļus,
Ka nomazgās iekš Mehiko
Tos ūrzemnieku čaļus!
(Kaut paši turas sacīkstēs
Vēl citiem nopakaļus!)

Bet diriģentam masu sports
Liek rūgtu malku norīt:
Tam visi pirmie tenori
Uz krosu aiziet šorīt.
(Ja vakarā tiem iesnas būs,
Tad laidies lejā, korīt!)

Vīrs uprīņkoja vairākas
Un kļuva vīrs ar praksi.
Tam, piecus riņķus teraugot,
Nāk prātā pieci zagsti...
(Par katru riņķi somaksūt
Liek tiesa pilnu taksti!)

— VAI JŪS NEMAZ NEINTERESĒ DELA SLIKTĀ UZVEDĪBĀ!
— NAV PAR KO INTERESĒTIES. JA BŪTU LABA, CITA LIETA.

2. O. Ā. zīm.

— PRIEKŠĒDĒTĀJS NEVAR JŪS PIENĒMT. VIŅŠ IR LAIKA TROKUMĀ.

U. Mežavīka zīm.

«Dadža» konsultācijas

JAUTĀJUMS. Vai ir iespējams, ka pasaulē kaut kas pazūd bez pēdām?

ATBILDE. Nē, nav iespējams. Gulbenes ružošanas parvaldes kolhozu «Sarkanā zvaigzne» fermas celtnieki, piemēram, paši jau kur tas laiks pazuduši, bet pēdas palikušas: viņu celtajai kūlij pamata sturis kū nobrucis, tā nobrucis...

JAUTĀJUMS. Kāpēc uz velosipēdu riepām kas izlaiž garu jau pirmajā lietošanas reizē, ir tikai numurs 622 × 4 0 Gost 4750—63 (K), bet nav fabrikas marķus?

ATBILDE. Tieši tūpēc jau nav, ka šīs riepas izlaiž garu pirmajā lietošanas reizē.

JAUTĀJUMS. Kāpēc ļaudis saliekties saku: «Cih daudz ūdens aizlēcējis...»?

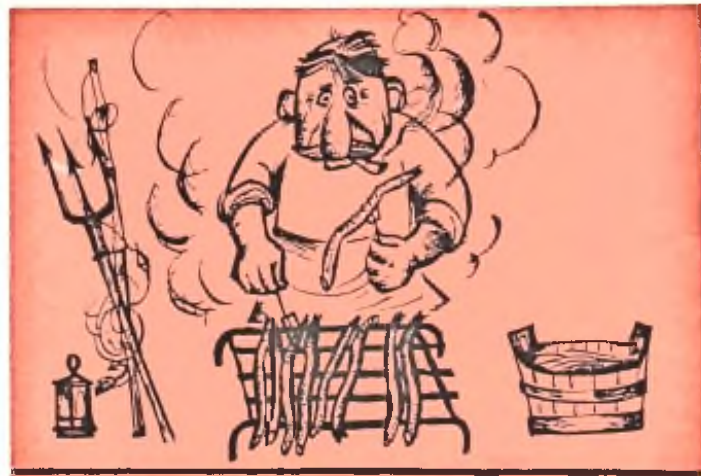
ATBILDE. Ne visur! Vismaz Viļānos dažās jaunajās mājās saka gluži otrādi, jo tur pu ūdensvadu biežāk netek, nekā šek.

JAUTĀJUMS. Kādu atšķirība starp vienkāršu un divkāršu mušķību?

ATBILDE. Ļoti liela. Piemēram, Zinātnu akadēmijas Bioloģijas institūta durbinieki š. g. 22. oktobrī norīkoja mašīnu braucienam uz Jelgavas rajonu, lai gan šādu rajona sen vairs nav.

Bet š. g. 5. oktobrī Ogres rajona kultūras nama direktors un Jēkabpils projektu un lūmju biroja inženieris divatā parakstīja aktu, ka Ogres rajona kultūras nams patiesi neatrodas Jēkabpilī. Atšķirība redzama bez komentāriem.

DR. SINEPE

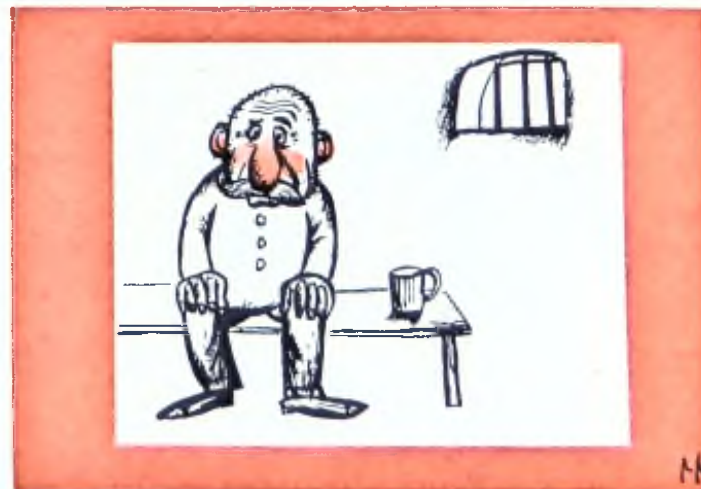

VISUPIRMS UZ RESTĪTĒM,

— IEDĒVU VELNAM PIRKSTU...

J. Melgaila zīm.

PĒC TAM AIZ RESTĪTĒM.

M. Muļžules zīm.

KĀ ANTONINU DZENI PAR BRIGADIERI CĒLA...

TAISNĀKAIS CEĻŠ

Kārtodams dienesta darīšanas kāda nepazīstamā pilsētā, es tīri nemanot apmaldījos.

— Pilsone! — uzrunāju kādu tantīnu. — Vai nepateiksīt, kā taisnāk nokļūt līdz dzelzceļa stacijai?

— Oja, kāpēc ne! — tantīna laipni atbildēja. — Ejiet tik pa šo pašu ceļu līdz laukumam! Tad pagriezieties pa kreisi un soļojiet pa Žubišu ielu līdz Kastāņu šķērsielai! Tur tad tā stacija arī būs...

— Paldies! — es sirsniņi pateicos un, ieskatījies rokas pulksteni, lēnām soļoju prom. Līdz vilciena atiešanai bija vairāk nekā pusstunda.

— Pašādriet! — laipnā tantīna mani apturēja. — Labāk griezieties apkārt un soļojiet pa šo pašu ielu līdz tirgum! Tad pāri tirgus laukumam ejiet uz Skrošu ielu un pa to pašu līdz Biešu gatvei! Pa Biešu gatvi soļojiet līdz pašam galam! Stacija būs kā uz delnas.

— Paldies! — pateicos vēlreiz un ziņli metos norādītajā virzienā. Līdz vilciena atiešanai bija atlicis krietni mazāk laika.

— O-ū-ū! — kad biju noājis apmēram divsimt soļu, aiz muguras izdzirdu divvainu troksni. Atskatīties ieraudzīju tālpo tantīnu.

— Apstājieties! — šī man māja ar roku un sauca. — Ir vēl īsāks ceļš! Tūlīt pāztāstīšu... Jums jāstāv tepat uz vietas, — pienākusi tuvāk, viņa sāka skaidrot. — Uz staciju taču iet autobuss... Lūk, kur pietura!

— Liels paldies! Piedodiet, ka es jūs tik ilgi aizkavēju. Tačad tikšu galā pats, — jau ar īgnumu noņācu un, pagriezis tantīnai muguru, nopētīju pulksteni. Līdz vilciena atiešanai bija atlikušas desmit minūtes.

— Nekas, nekas... — mana glābēja čaloja. — Es jau nesteidzos.

Kādu laiku stāvējām klusēdami. Tad tantīna pēkšņi sasita plaukstas:

— Es gan esmu aizmārsīgal! Jūs taču varat iet pa šo te tačīnu. Līdz stacijai pāris soļu...

— Briesmiņš paldies! — es iekļedzos un metos pa tačīnu uz priekšu.

Kad sasniedzu staciju, vilciens jau bija gabalā...

S. ANTONS

J. ODS

Otrajai brigādei vajadzēja izvirzīt brigadieru, bet nebija neviena piemērota kandidāta. Kolhoza valdes vīri pārcilāja vienu, otru, trešu, bet visi izrādījās nederīgi.

Tad apstājās pie Antonīnas Dzenes.

— Vai Antonīna Dzene derēs? — viens no valdes vīriem iemīnējās. — Cik man zināms, viņa ir viltojusī uz naudas dokumentiem daudzus parakstus un tādējādi savā kabatā iebāzusī vairākus simtus rubļu valsts naudas.

— Kā tad, šīs lietas ar dokumentiem pierādītas, tā sakot, reālījā!

— Nu, un tad? — sarunā ielācās cits valdes vīrs. — Par to taču viņu atlaida no Kursīšu ciema padomes priekšsēdētājas amata.

— Ne jau parakstus vien viņa viltojusi. Esot piesavinājusies arī vienu otru mantīnu, — neatlaidās pirmais valdes vīrs. — Ka tikai nesāk zust arī brigādes inventārs...

— Kas nu tagad var zust! Viss nopļauts, nokults, savests klētīs, — balsi pacēla Antonīnas Dzenes vīrs Roberts, 3. brigādes brigadieris. Un nokrekšķinājies piebilda: — Ja viņai gadījumā kaut kas ķersies, es palīdzēšu, man taču ir pieredze!

— Es arī tāpat domāju, — beidzot ierunājās pats valdes priekšsēdētājs. — Lūk, ko šai lietā saka izmeklēšanas daļas prokurors b. Sadovņikovs: «Pārbaudē noskaidrots, ka aktā un vēstulē minētie Dzenes pārkāpumi visumā apstiprinājušies.

Pēc prokuratūras ierosinājuma Dzene no darba atbrīvota un saukta pie partijas atbildības. Nodarītos materiālos zaudējumus viņa daļēji segusi. Par 176 rubļiem pret Dzeni iesniegta civilprasība.

Ievērojot, ka Dzene no darba atbrīvota, saukta pie partijas atbildības, nodarītos zaudējumus daļēji segusi un pret viņu iesniegta civilprasība, kā arī agrāk viņa nav tiesāta, nav mērķtiecīgi viņu saukt pie kriminālatbildības.» Nu, vai tagad nav pilnīgi skaidrs, ka piemērotāku kandidātu mēs neatradīsim, kaut vai sēdēdami izdeldētu bikšu dibenus caunus?

Nezinām, vai tieši šādā veidā notika Dzenes izvirzīšana brigādes amata vai citādi, bet Antonīna Dzene tagad ir brigadiere un viņas pārziņā nodotas tādas materiālās vērtības, kādas ciema padomē viņai pat sapņos nerādījās.

BEZ VĀRDIEM
E. Ozoliņa zīm.

Isie stāsti

Traipi nepatika nevienam, izņemot pašu tīni.

J. PRIEDITE

— Kādas ir jūsu domas par manu jauno lugu? Lūdzu — tikai atklāti!

— Atklāti nevaru. Blukus stāvu bērni.

M. GAILIS

Asfalts bija vienaldzīgs pret Slotas mīlestību, par spīti tās neallaidīgajiem glāstiem. Viņš karsti ilgojās pēc Ūdensstrūklas. Bet ta savukārt izturējās vēsi pret Asfaltu.

V. ŠKELE

— Tagad nu gan zootehniķis biežāk iegriezies mūsu fermā.

— Acmredzot kritika lūdzeja?

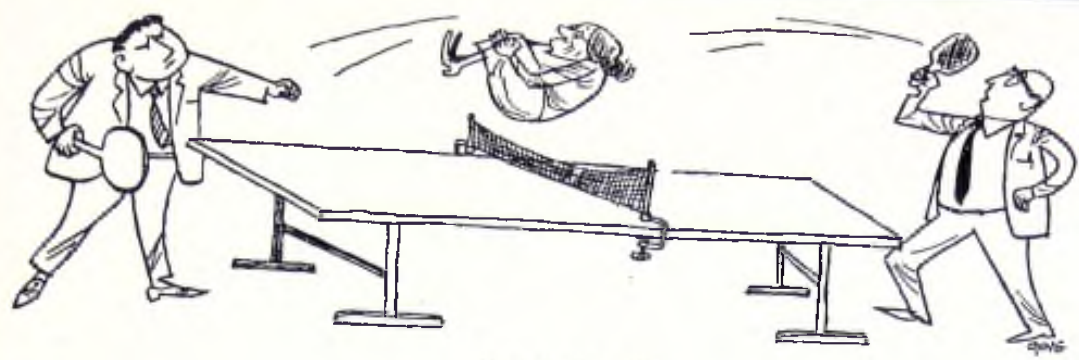
— Kur nu! Viņam arsts parakstījis piena diētu...

A. DOBULIS

BIROKRĀTA BERNĪBA UN...

VĪRA GADI

E. Rusmana zīm.

Kuram jāuztur vecāki!

— Ne iztrūkuma, ne pārpalikuma! Te kaut kas nav kārtībā!

Rudens klāt.

— Vai nu brāķis, vai būs modē ...

NOSLĒGTS RAKSTURS

— Kas jums kaiš!
— Kas jums par daļu!

BUMBA IR APAĻA

Spēcīgs tvēriens

— Sakiet, vai jūs saprotāt, ko nozīmē brāķis par divdesmit miljoniem!
— Mijais Jēzū! Coturkņa prēmija pagalam!

TEHNISKA DISHARMONIJA

★ Pēc Partijas un Valsts ★
kontrolē komitejas materiāliem

PAR KO?

— Ja ir vēlēšanās, — apkārtnē kolhoziem ziņoja Baltijas mašīnu izmēģināšanas stacijas vadītāji, — var dabūt lietošanu tehniku. — Tāda vēlēšanās ir! — atsaucās no Mārsnēnu kolhoza. — Mēs gribētu traktoros, skabbarības kombainu un vēl šādas tādas mašīnas. — Tas ir labi, ka jūs vajadzībām ir, tā sakot, vīriens! — atbildēja stacijas priekšnieki. — Dabūsit traktorus, kombainu un visu pārējo! — Mums derētu viens traktors, — iemīnējās Kārļa Marksa kolhoza valdes vīri. — Tas ir labi, ka vajadzīgs, — viņi saņēma atbildi. — Dabūsit traktor!

No Valmieras rajona kolhoza «Kopsolis» interesējās par cukurbietu novācamo kombainu SKS-2. — Nu labi... Ari to var! Dabūsit mašīnu. Ies kā nelabais.

Un tiesa: gāja arī kā nelabais. Kad kolhoznieki kombainu kapitāli izremontēja, vareja laist uz važas. Pienāca laiks, un Kārļa Marksa kolhozam bija jānoreķinās par traktora lietošanu.

Saņēmuši rēķinu, valdes vīri saskatījās: summiņa bija vairāk nekā apaļa — 120 rubļu.

— Diez kā mārsnēniešiem tagad klājas? — viņi iedomājās. — Kaut tikai valdei nebūtu jāiet uz to mašīnu izmēģināšanas staciju parādu atstrādāt!

Izrādījās, ka nenieka: par sešu traktoru, skabbarības kombainu un citu mašīnu lietošanu no Mārsnēnu

kolhoza valdes vīri aiz brīnumiem knieba sev vaigā.

To pašu savukārt darīja arī Cēsu rajona kolhozu «Komjauniešis», «Komunisma ceļš», «Dzērbene» un citu saimniecību priekšsēdētāji, uzzinājuši, ka Baltijas MIS vispār iekase naudu par mašīnu lietošanu.

Sis saimniecības nebija maksājušas ne kapeiku, kaut gan līgumos tas paredzēts.

— Kāpēc tāda kārtība? — jautāja stacijas vadītājiem.

— Tā vajag... — viņi atbildēja.

— Bet kāpēc tā vajag? — par visām šīm lietām Baltijas MIS vadītājiem jautāja tautas kontrolieri.

To, lūk, vadītāji arī nezināja pateikt.

DĀRGS EKSPERIMENTS

— Kur tas teikts, ka automašīnai jābūt četriem riteņiem? Pilnīgi pietiek ar trim! — izdarījuši tādu se-

cinājumu, Baltijas mašīnu izmēģināšanas stacijas vadītāji sāka eksperimentēt. Vienam kolhozinam iznomāja traktoru bez kāpurķēdēm, otram — kombainu bez riteņiem, trešam — ecēšas bez atspereim, iznomāja un, kādu laiku nogaidījuši, sāka interesēties, ka nu mašīnas darbojas. Rezultāti bija negaidīti spoži. Traktors strādāja bez apstājas, kombains darbojas pirmklasīgi, arī par ecēšām nevienam nesūdzējās.

Ludzu! izmēģināšanas stacijas vadība gavīleja. Mašīnu tehniska galavība, ka redzat, ir lirais bleķis! Kartūģu agregāts darbojas arī bojāts un sabūzts. Sis atklājums mums dos lielu ekonomiju

Bez saubām, Baltijas mašīnu izmēģināšanas stacijas darbiniekiem jaunais atklājums dod ekonomiju, taču saimniecībām, kas tehniku saņem, tas izmaksā ļoti dārgi.

Tā, piemēram, Cēsu ražošanas pārvaldes kolhozs «Veselava» saņēma no Baltijas mašīnu izmēģināšanas stacijas graudu kombainu SKP-3. Kombains it kā bija lietošanas kārtībā, taču pirms tā iedarbināšanas kolhozam vajadzēja iztērēt 1018 rubļu. Lai izkustinātu no vietas traktoru DT-20, bija jāsamaksa 458 rubļi. Lai salabotu kombainu LK-4M, no kolhoza kases vajadzēja izdot 195 rubļus.

Protams, ja par tehnikas remontu būtu jāmaksā pašiem Baltijas mašīnu izmēģināšanas stacijas darbiniekiem, viņi droši vien neaizrautos ar līdzīgiem eksperimentiem...

KOMBAINA AUGSĀMCELSANĀS

Kadā jaukā dienā jus ejat pa ielu un pēkšņi skatāties: ak mūžņ, tavu zīti brīnumu! Pretī nāk pirms diviem gadiem mirušs krustmāte!

Kategoriski nepieļauju! — iepazīties ar šo domu, konstatējis Baltijas MIS direktors b. Morits.

Tehniski neiespējami, — šādu iespēju skeptiski noraidījis galvenais inženieris b. Matisāns.

Kas norakstīts, tas neceļas, — vēlreiz, visu ar aritmometru pārskaitījuši, rezinēs vecākā grāmatvede b. Lāce.

Pievienojos biedra Matisāna domām, — sacis «Lauktechnikas» Cēsu nodaļas galvenais inženieris b. Kručāns.

Pilnīgi piekritam, tāds fakts nav iespējams. Ar krustmātem, protams, ir citādi nekā ar kombainiem. Kadā jaukā dienā iet pa ceļu biedri Morits, Matisāns, Lāce, Kručāns un pēkšņi redz: pretī brauc kombains SKP-3.

Pazīstams numurs! Kategoriski apgalvoju! — iesaucās direktors.

Tehniski iespējams, tas taču mūsu kombains no Kārļa Marksa kolhoza, — optimistiski paskaidroja stacijas galvenais inženieris.

Tas pats, ko norakstījāmu, droši vien augsāmcēlies, — atkal rezumēja vecākā grāmatvede.

Pilnīgi pievienojos biedra Matisāna domām, — atkal sacīja «Lauktechnikas» Cēsu nodaļas galvenais inženieris.

Ka tad — jo kombains taču nav krustmāte...

NEMUZIKĀLS MOMENTS

— Vai nepameģināsītu kaut ko uzdziedāt? — reiz iedomājās stacijas vadošie darbinieki.

Domats — darīts. Saņāca kopā. Uzņēma toni.

— Re! — vilka laboratorijas darbinieki. — Re!

— Kas tad viņiem lēcies? — brīnījās klausītāji. — Dzied tikai vienu noti!

— Re, kur direktors, inženieris, re, kas vainīgi visās nebūšanās! — skandēja laboratorijas ļaudis.

— Es arī, khm, khm... varbūt mazliet izlocīšu balsi, — nokremšoja galvenais inženieris Matisāns.

— Re, re, kur direktors, re, kur laboratorijas grupa! Vai gan vēl citur jāmeklē nelaimju saknes?

To visu dzirdēja arī pats Baltijas mašīnu izmēģināšanas stacijas direktors Morits.

— Nu, kad tevi pikis... — viņš pataustīja apakši, vai gana brīvu un pietiks elpas meldīnam. Tad piecēlās un sāka:

— Re, cik daudz darbinieku stacijā, bet pašam, re, viss pašam jādara! Vai te kāds palīdz... Re, cik man grūti! Cik padaru, tik ir... Re, kur galvenais inženieris, laboratorijas ļaudis, bet viss uz mana kakla!

Mazliet divaini jau ir: izmēģināšanas stacijas vadošie darbinieki tā ka dziedātu vienu un to pašu noti, bet saskaņas viņu vidū nav...

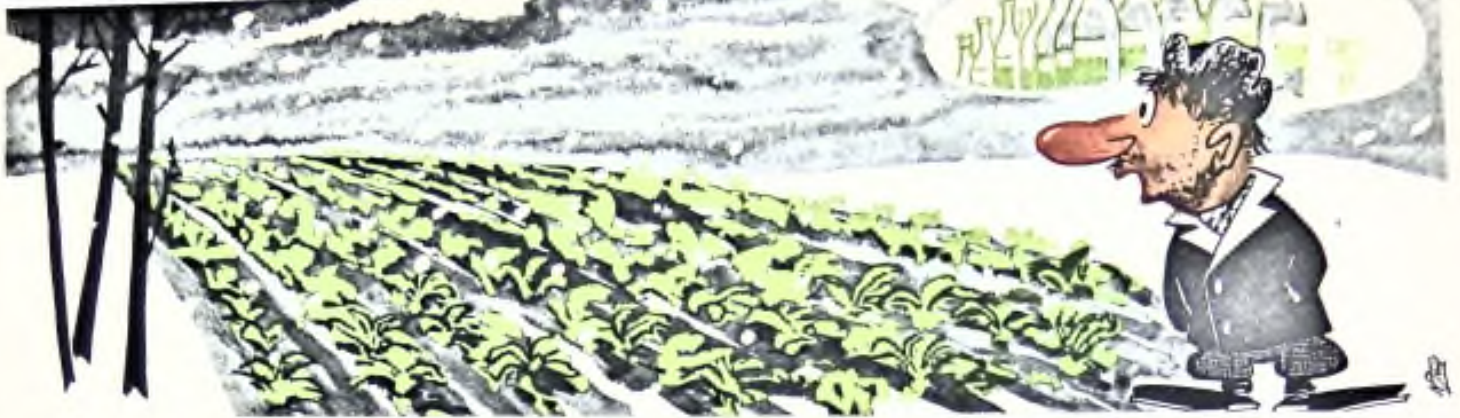
Materiālus iespēšanai sagatavoja

M. OSIS un J. JAUNS

Redakcijas piezīme.
Zurnāla tapšanas laikā LKP CK un LPSR Ministru Padomes partijas un valsts kontroles komiteja mums papildus ziņoja: jautājums par nekārtībām Baltijas MIS apspriests komitejas sēdē. Par pieļautajiem pārkāpumiem stacijas direktors b. Morits no darba atcēlts, vecākajai grāmatvedei b. Lācei izteikta stingrs rājlens, galvenais inženieris b. Matisāns brīdināts.

kolhoza Baltijas MIS saņēma tikai 300 rubļu.
To uzzinājuši, Kārļa Marksa kol-

— AI, AI, AI, KĀDA VIEGLPRĀTĪBA! TĀDU MANTU ATSTĀT ZEM SNIEGA!

LIELSKAIS SEPTĪTNIĒKS

Viņu ekselences ministru kabineta locekļi ieradās daudzvietīgā melnā «Kadlijakā». Noklaudēja mašīnas durtiņas, un uz valdības pils marmora kāpnēm izkāpa ārlietu ministrs, ārējās tirdzniecības ministrs, informācijas ministrs, pasta un telegrāfa ministrs, rūpniecības attīstības ministrs, plānošanas un koordinācijas ministrs un kā pēdējais — ministrs tūrisma jautājumos.

— Mīerrāt! — ar skaldru esesieša akcentu leblāvās sardzes priekšnieks un pietika roku ple cepures. Trīs duči žandarmu, izboli-juši acis, sastīnga.

Spožs, it kā lakots adjutants atvēra durvis uz sēžu zālī, un viņu ekselences iepēja vietas ple apaļā galda.

— Tātad, kungi, — ministru kabineta priekšsēdētājs iesāka, — atklāsim sēdi. Sodien darba kārtībā... Ārējās tirdzniecības ministra kungs, liekas, žāvājas? Ko tas nozīmē, godājamais?

— Tas nozīmē, — informācijas ministrs atsauca, — ka godājamais kolēģis atkal visu nakti ir pavadījis hotelī «Bristole» ple kāršu galda un paspēlējis Beļģijas atašejam slimtūkstos dolāru. Informācija ir absolūti precīza.

— Ak tā! — iekliedzās rūpniecības ministrs. — Ak šitā! Un tas notiek tādā brīdī, kad valsts budžets iet bojā līdzekļu izsīkuma dēļ, kad nodokļi ceļas kā ieraudzēta mikla, bet uz valdības adresi tk dienas Hdo petīcijas, apelācijas, akmeņi...

— Un bumbas, godājamais, bumbas! — drūmi paziņoja pasta ministrs. — Mani iered-ņi tk dienas no pasta malsiem izņem ne ma-zāk par pustonnu dinamita, kas adresēts valdības galvam!

— Tagad skaidrs, kāpēc spekulantiem melnaja tirgū ir tik daudz sprāgstvielu, ka viņi konkurē ar valsts iepirkumu! Mēs te lauzām galvas, domājam, kur sagrabināt kādu nieku zelta, lai monopolizētu raktuvju apgādi ar spridzekļiem, bet jūs...

— Par zeltu viens otrs labāk varētu klu-sēt! — pusbalsi piezīmeja plānošanas ministrs. — Es nesen ieskatījos kādā loļi interesantā dokumentā. Tas bija ārējās tirdzniecības ministrijas memorands. Divi miljoni iz-tērēti reprezentācijas vajadzībām! Savāds priekšstats fums, dārgais, ir par reprezentā-ciju...

— Es arī nesen ieskatījos kādā dokumen-tā, — sacīja tirdzniecības ministrs. — Tas bi-ja naudas pārvedums kādai bankai Svecē...

— Vai jūs par mani runājat? — aukstasi-nīgi apvaicājās ārlietu ministrs. — Bet ko jūs teiksit pats par savu Investīciju projektu? Mūsu plānošanas ministrs ielplānojis sev jau-ku pīrāga gabalu: divdesmit procenti atskat-tījumu no ārzemju kapitāla plūdis tieša ceļā uz viņa seifu!

— Nodevība! — iekliedzās priekšsēdētājs. — Jūs izpaužat valsts noslēpumus!

— Par šiem noslēpumiem brēc visi papa-galji palmu birzēs! — tūrisma ministrs iesmē-jās. — Es biju splests atielkties no preses konferencēm. Nemaz nav iespējams runāt par mūsu valsts uzplaukumu, korespondenti neļauj mutli paplest, spiež ple zemes ar fak-tiem kā ar ložmetēju uguni...

Sai brīdī alz loga noribeja šavieņš. Mi-nistri pielēca kajās un visi reizē metās uz seifa pusī. Seifs bija speciālas konstrukci-jas — ar triskārsām sienām, un tanī varēja paslēpties viena persona.

— Kongo un galvaspilsētas Leopoldvilas vārdā! — drebošām lūpām čukstēja Moīzs Combe, aizslēgdams seifa durvis no iekšpuses. — Pat iedomāties bail, kas notiks ar republi-ku, ja mani nosūtīs! Valsts uzreiz zaudēs septi-nus ministrus: ārlietu ministru, ārējās tirdz-niecības ministru, informācijas ministru, pasta un telegrāfa ministru, rūpniecības attīstības ministru, plānošanas un koordinācijas minis-tru un arī ministru tūrisma jautājumos! Saus-mas!

Moīzs zināja, ko runāja. Savā kabinetā viņš iepen uzreiz septiņu ministru vietas, nomaz nerunājot par premjerministra krēslu.

Tomēr visā šai lietā ir arī viens neapstri-dams labums: kad pienāks rēķinu noslēgšanas diena, kongojiešu tautai nebūs jātērē līdzek-ļi septiņām karatāvām. Visai ministru kompā-nijai atliku likām pietiks ar vienu pašu cilpu.

G. MORIS

— VAI JŌS, LODZU, NEVARĒTU MAMI IEKĀRTOT SILTĀKĀ VIETIŅĀ!

E. Priedkalna zīm.

K. Zvirbulis zīm.

— KUR VIŅŠ IEĢUVIS TIK PAMATĪGAS ZINĀ-SANĀS PAR MIEGU!
— DIVUS GADUS NOSTRĀDĀJA PAR KLUBA VADĪTĀJU.

M. Bisofa zīm.

— VAI NU TE BIJUŠI ZAGĻI, VAI ALFRĒDS MEKLĒJIS APROČU PODZIŅĀSI!

M. Ramanes zīm.

Latvian

Kas gan viss nenotiek pasaulē

Tā esot gadījies

Nesen mirušajam franču rakstniekam un māksliniekam Kokto valcāja, kāpēc viņš viņu mūžu palicis vecpuļš. Kokto atbildēja: «Reiz jaunībā braucu Parīzē ar metro. Drīz mā uzkāpu kādai sievietei uz kājas. Viņa te: «Vecais ēzeli, vai tu tiešām nevari būt uzmanīgāks!» Tad šī sieviete pagriezās pret mani, nosarka un atvainojās: «Lūdzu, piedodiet! Es domāju, ka tas ir mans vīrs.» Pēc šā gadījuma es nolēmu nekad neprecēties.»

Kā ziņo franču laikraksts «France-Dimanche», Irānas eksšahiene Soreja nodomājusi uzsākt filmu zvaigznes karjeru. Pēc filmas direktora Dino de Laurentisa padoma viņai jāizrauj 4000 matu, lai paplašinātu pieri, jāapvilnē priekšzobi, bet acīm ar operācijas palīdzību jārada mandeļu forma. Hirurģiem jāpārveido arī Sorejas deguns un neliela mērā pat ausis.

Anglijas pilsonis Henrijs Kūpers nesen, braukdamas ar savu automobili pa Londonas ielām, sadūrās ar karalienes Elizabetes II mašīnu. Tačad misters Kūpers savu automašīnu, ko viņš kā lietotu bija iegādājies par 95 mārciņām, piedāvā pārdošanai par 200 mārciņām. Kāpēc tik dārgi? — Nav daudz tādu automobiļu, kas būtu saskrējūšies ar karalienes automašīnu, — paskaidro misters Kūpers.

Satonas pils (Anglijā) īpašnieks miljardieris Pols Getijs nesen saņēma no pils apkalpojošā personāla kolektīvu iesniegumu, kurā tie lūdza atbrīvot viņus no darba. Pili neesot iespējams strādāt, jo spoki pārvietojuši mēbeles un traucējot nakti mieru.

Pils īpašnieks devās pie kāda Londonas speciālista spoku un raganu jautājumos. Viņš noskaidroja, ka Satonas pils spoki jau 1777. gadā ierakstīti spoku reģistros un traucējot tikai apkalpojošo personālu. Pils īpašnieka ģimene tie atstājot mierā.

Amerikāņa Martina A. Gārdnera jaunā grāmata Rietumos ieguvis lielu popularitāti. Grāmatas nosaukums ir «Kā pagatavot sūņiem garšīgu ēdienu». Tajā atrodama 90 receptes.

Kaufbeirenas (Bavārijā — VFR) iedzīvotājs pūšlotājs Ziqismunds Blohs izdārijis 50 «psihiskas» žultsakmeņu operācijas. Par katru «operāciju» viņš saņēmis 300 līdz 2000 marķu. Līdz šim viņam izdevies pēc izdarītajām operācijām nolikt uz galda 12—18 žultsakmeņu. Neviena no pacientēm nav nojautusi, ka tie bijuši parasti oļi. Bīdība atklājusies tikai tad, kad pūšlotājs nav spējis līdzēt kādai sievietei, kas tiešām slimojusi ar žultsakmeņiem. Bloham par to vajadzējis kādu laiku pavadīt aiz restēm.

Mineolas (ASV) iedzīvotāji enerģiski protestē pret to, ka pilsētas golfa laukumā tačad ierīko apgaismes ķermeņus, kas dod iespēju iedzīvotājiem nodarboties ar šo sporta veidu līdz vēlai naktij. Sportistu skatās lamas viņiem jau dienā bojājot nervus.

Kā ar vēja spārnēm Malami kūrortā (Floridā — ASV) izplatījās ziņa, ka pilsētā kāda manekene pirmo reizi demonstrējot monokini (peldkostimu bez krūštura). Sporta laikā, kur bija paredzēta peldkostīma demonstrācija, sapulcējās ap 250 zirgāriņu cilvēku, žurnālistu, televīzijas darbinieku un arī policistu, kura uzdevums bija sargāt likumu, kas noliedz amorālu tērpu valkāšanu. Kad dāma parādījās uz skatuves, telpā mirkli iestājās klusums, bet pēc tam atskanēja lāsti. Manekenei bija tikai... septiņi gadi.

Angļu izpletņu iecēju Albīnu Launsberiju un Patriciju Kraistiju mācītājs saulaulāja lidmašīnā 1650 metru augstumā. Pēc ceremonijas viņi roku rokā izlēca no lidmašīnas. 650 m augstumā atverās izpletņi. Liqavai mugurā bija balts parašutistes tērps, bet liqavainim — tumši zils uzvalks.

Pa «Dadzā» materiālu pēdām

Žurnāla 17. numura bija ievietots materiāls «Brinumskaidus» par Aizpūtes mežrupniecības saimniecības darbinieku V. Vārnas izgudrojumu. Liepājas rajona prokurors b. Murovskis mums ziņo, ka izgudrojuma līdzautors bijis V. Karkovskis. Abu gudrinieku darījumi pienācīgi novērtēti, apsēdinot tos aiz restēm uz vairākiem gadiem.

Par izgudrojumu galvena atbalstītāja kolhoza «Leņina ceļš» būvbrigādes vadītāja K. Ačeles nopelniem uzdots izlemt kolhoza biedru tiesai.

Tanī pašā 17. numurā vēstulē «Cien. «Dadzī!» b. Leimanis lūdzu paskaidrot, vai ir pareizi, ka pret paša grihu iesaista saarcelšanas sportā — kombinētās lōparības maisu cīlašano un pārnēsāšanu.

Latvijas patērētāju biedrību savienības valdes priekšsēdētāja vietnieks b. Klīgers atbild, ka šis pasākums esot saistīts ar cīņu pret lōparības izpaušāšanu. Berot to mašīnas bez mašīnem un sverot uz dzelzceļam nepiederīgiem svāriem, bijis brīvs ceļš ļaunprātībam un nelikumībam.

Lai kraveju darbu padarītu vieglāku, tikšot iegādātas ķētras, ar kurām mašīnas uizvedīsot līdz svāriem.

Tukuma lauksaimnieciskās ražošanas purvaldes priekšnieks b. Grasmanis ziņo, ka žurnāla 21. numura ievietotā «Dadzā» prognoze esot patusa.

Kolhoza «Leņina ceļš» priekšsēdētājs P. Škarbovskis un vecākais grupavēdis A. Goris par uugļu darzu pamešanu novartu saņēmuši sodu.

— NĀKAMĀIS VALSTS GALVA!
— TŪLĪT NOSKAIKDROSĪMI!

M. Vavro zīm.
«Hohačs». Bratislava

— Tas ir tieši pirms tam, kad es dabāju pirmo pērienu!...

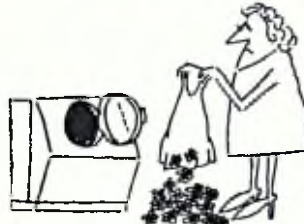
— Bez šaubām, tā ir skaista mašīna. Es tikai nesa-
protu, kāpēc man visu laiku liekas, ka tai kaut kā
frūkst...

Sufļeris: — Būt vai nebūt! ... Būt vai nebūt! ... Būt vai
nebūt! ...
Aktieris: — Bet kā tad īsti!

ĀRZEMJU HUMORS

HUMANITÉ DIMANCHE
• PAESE SERA • PARIS
MATCH • ROHAČ • PUNCH
URZICA

Moderna veļas mazgājamā mašīna

Bez vārdiem

Bez vārdiem

— Reaktīvo lidmašīnu kaut kā varētu izturēt, bet te vēl ir Smitu bērni!

Do you
h b a d y
& t b c
1 a s e s o d s
R A L O R D
D O T R F B A R
Z K T R
T W P K
N E G
S I G

ENTRANCE

— Atkal esam nokavējuši
— Nekas cits, Bil, neatliks, būs jāpāriet
policijas dienestā.